

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorია

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXVIII. De persecutione sub Maximino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

CAPIΤ XXVI.

Quomodo Heraclas Alexandrinum suscepit Episcopatum.

Vide Nicephor. l. 5. c. 18.

Decimus hic erat annus jam dicti Imperatoris Alexandri, cum Origenes ab urbe Alexandria Cæsaream migraturus, scholam ad fideles ejus loci instituendos Heraclæ dereliquit. Nec multo post Demetrius Alexandrinorum episcopus fato functus est, cum per tres & quadraginta annos ecclesiam administrasset. In hujus locum successit Heraclas. Florebat tunc temporis Firmilianus Cæsareæ apud Cappadocas episcopus.

CAPIΤ XXVII.

Qualiter Episcopi Origenem suscipiebant.

Qui tam propenso erga Origenem animo fuit, ut modo illum in suam provinciam ad ecclesiarum utilitatem evocaret: modo ad ipsum visendum in Judæam usque proficisceretur, & una cum ipso aliquandiu maneret, ut majorem rerum divinarum notitiam perciperet. Sed & Alexander Hierosolymorum, & Theodotus Cæsareæ apud Palæstinam episcopus, ipsum perpetuo tamquam magistrum auscultantes, soli interpretationem sacræ Scripturæ, ac reliquum omne ecclesiasticæ doctrinæ officium permiserunt.

CAPIΤ XXVIII.

De persecutione sub Maximino.

Vide Nicephor. l. 5. c. 20.

Interea cæso Alexandro Imperatore, qui tredecim annis regnaverat, in ejus locum succedit Maximinus. Qui gravi odio succensus adversus familiam Alexandri in qua plerique erant Christiani, persecutione excitata solos ecclesiarum Antistites, utpotè evangelicæ prædicationis auctores interfici jussit. Quo tempore Origenes librum de martyrio composuit, quem Ambrosio & protocteto Cæsariensis ecclesiæ presbytero dedicavit: eo quod uterque in ea persecutione non mediocri discrimen subierat. Unde & maximam gloriam ob confessionem nominis Christi ambo retulisse perhibentur, cum Maximinus non plusquam

A

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚϚ.

Ὡς Ἡρακλᾶς τῷ Ἀλεξανδρῶν Ἐπισκοπῶν διδασκάλῳ

ΕΤος δὲ ἦν τέτο δέκατον τῆς δηναρχίας ἡγεμονίας, καθ' ἣν ἀπ' Ἀλεξανδρείας μετανάστασιν ἤλθ' τὴν Καισάρειαν ὁ Νεργίνης ποιησάμενος, Ἡρακλᾶ τὸ τῆς κατηχέσεως τῶν αὐτόθι διδασκαλείου καλαίστησθε κίς μακρὸν ἢ καὶ Δημήτριος ὁ τῆς Ἀλεξανδρῶν ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος τελευτήσας, ἐφ' ὧς ἔτει τρεῖσι καὶ τεσσαράκοντα τῷ καιροῦ διακρίσας διαδέχεται δ' αὐτὸν ὁ Ἡρακλᾶς διέπρεπε ἢ ἐν τῷ Φιρμιλιανῶς Καισάρειας τῆς Καππαδοκῶν Ἐπίσκοπος.

B

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ.

Ὅπως αὐτὸν ἔαρον οἱ Ἐπίσκοποι.

ΤΟσαύτῳ εἰσάγων πρὸς τὸν Νεργίνου πατρὸν, ὡς τότε μὲν αὐτὸν ἀμφὶ καὶ αὐτὸν κλίμασα εἰς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν Φελεϊανὴν ἐκαλεῖσθε. τότε ἢ ὡς αὐτὸν ἐπὶ τῇ Ἰερουσαλὴμ ἐπέστησεν, καὶ πᾶσι ἀπὸ συνδιασκεύων χρόνος, ἔειπεν τῷ βελτίωσθε ἐνεκα τῆς μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ τῷ Ἰεροβόλῳ πατρὶος ἡγεμονίας, Θεόκλητος τε ὁ καὶ Καισάρειαν, τὰ πάντα χρόνον ὡς ἐπος εἰπεῖν παρῶν ἡμεῶν ἀπὸ οἷα διδασκάλῳ μόνῳ τὰ τῆς τῶν ἡμεῶν γραφῶν ἐρμηνείας καὶ τὰ λοιπὰ ἐκκλησιαστικῶν λόγων πράττειν σωεχῶρην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ.

Πρὸς τὸν καὶ Μαξιμίνου διαγρᾶμα.

Τὸν γε μὴν Ῥωμαίων αυτοκράτορα Ἀλεξανδρον τρεῖσιν ἔτεσιν ἐπὶ δέκα τῶν δεκάτην διανύσας, Μαξιμίνος Καῖσαρ διαδραματίζσθε δὴ καὶ κότον τὸν πατρὸς τὸν Ἀλεξανδρῶν ἑκκοντικῶν πλείων πῶν σωεσῶτα, διὰ μαρτυρίας, ἔξ τῶν ἐκκλησιῶν ἀρχόντας μόνους αἰτίους τῷ τῷ Εὐαγγελίῳ διδασκαλίας, ἀναρεῖσθε παρῶν αἰτίους. τότε καὶ Νεργίνης τὸν πατρὸς μαρτυρίας σωτάθει, Ἀμβροσίῳ καὶ Προβούλιῳ παρῶν πρῶτον τῆς ἐν Καισάρειᾳ παρῶν ἀναθεῖς τὸ σύγγραμμα ὅτι δὴ ἀμφὸς πρῶτον αἰτίους ἐχρήτηχθεσθε ἐν τῷ διαγρᾶμῳ καλεῖσθε ἐν ἣ καὶ διαπρέψαι κατέχει λόγῳ ἐν τῷ μολογία τῶν ἀνδρῶν, ἢ πλείων ἢ τῶν τῶν χρόνος τῷ Μαξιμίνῳ διαγρᾶμα

σσημείωσαι ὅτι τὸν τε διωξίμω τὸν καιρὸν, ὅτι τε παρὰ δούτερον κ' εἰκοςὴ τῶν εἰς τὸ κ' Γ' Ἰωάννην ἐξηγητικῶν, καὶ ἐν διαφορῆσι ἐπιστολαῖς ὁ Ὁριγηνῆς.

triennii spatium perdurasset. Hujus porro persecutionis tempus indicat Origenes tum in primo & viccimo libro expositionum in Joannis Evangelium, tum in diversis epistolis.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ΄.

Περί Φαβιανῶ, ὡς Ῥωμαίων Ἐπίσκοπος ἐκ Θεῶν ἀποδείχθη.

Γορδιανὸς ὁ μὲν Μαξιμίον τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν διαδέξαμενος, τῆς κ' Ῥώμιων ἐκκλησίας Πονηανὸν ἔτεσιν ἐξ ἐπισκοπεύσαντα διαδέχεται Ἀνιέρως, καὶ τὸν Φαβιανὸς Ἐπίσκοπον τῆς λειτουργίας διακονησάμενον. Ἐξ αἰρέσεως τὸν Φαβιανὸν μὲν τὴν Ἀνιέρως τελευτήσασιν ἄμ' ἑτέρῃσι σωελθόντα, Ἐπιχωριάζει τὴν Ῥώμιαν ἐκκλησίαν ἀποδοξοτάτα παρὰ τῆς θείας χάριτος ἐπὶ τὸν Κληρὸν παρεληλυθέναι, τῶν δ' ἀδελφῶν ἀπάντων χειροτονίας ἐνεκεν τῶν μέλλοντος διαδέξασθαι τὴν Ἐπισκοπὴν, ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας συγκεκορημένων, πλείων τε ἐπιφανῶν καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῖς πολλοῖς ἐν Ἰωνίᾳ Ἰσαρχοῦσαν, ὁ Φαβιανὸς παρῶν, ἐδένος μὲν ἀνδράπων εἰς διάνοιαν ἡείκτως ὁ δὲ αὐτῶν ἐν μετῴρῃσι ἀεισεργῶν καλαπῆσαν ἐπικαθεσθῆναι τῆς κεφαλῆς μνημονεύσας, μίμημα ἐνδ' ἐκινυμένη τῆς ἐπὶ τὸν Σωτῆρα ἁγίου πνεύματος ἐν εἰδει ἀεισεργῆς καθόδου. ἐφ' ᾧ τὸν πάντα λαὸν ὡσπερ ἐφ' ἑνὸς πνεύματος θεῶν κινήσει ὁμοσε, ἀεθυμία πάση καὶ μιᾷ ψυχῇ ἄξιον ἐπίσεισασιν, καὶ ἀμελλήτως ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς καθέσθαι αὐτὸν ἐπιθέσθαι. τότε δὲ καὶ τὸν καὶ Ἀνιόχου Ἐπίσκοπος Ζεβίνος τὸν βίον μεταλλάξασθαι, Βαβύλας τὴν δόξαν διαδέχεται ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μὲν Δημήτριον ἐπὶ τρεῖσι τεσσαράκοντα ἔτεσι τὴν Ἐπισκοπὴν ἐπιτελέσαντα, Ἡρακλᾶς τὴν λειτουργίαν παρελήθει τῆς ὅτι τῶν αὐτοῦ καὶ ἡγήσεως τὴν διακονίαν διαδέχεται Διονύσιος, εἰς καὶ ὅσα τῶν Ὁριγηνῆς χροῦμενος φοιητῶν.

CAPUT XXIX.

De Fabiano, qualiter Romanorum Episcopus divinitus designatus est.

Interim cum Gordianus in Maximiani locum successisset, mortuo Pontiano qui sex annis episcopatum tenuerat, ecclesiae Romanae administrationem suscepit Anteros. Hic intra unius mensis spatium sacerdotio perfunctus, Fabianum successorem reliquit. Hunc Fabianum post Anterotis mortem unam cum aliis familiaribus suis Romam ex agro venisse dicunt, atque illic degentem, opitulante Dei gratia praeter omnium expectationem ad Pontificatus sortem pervenisse. Nam cum fratres omnes successoris ordinandi causa in ecclesia essent congregati, ac plerique jam illustres aliquot & nobiles viros eligendos esse conjicerent, de Fabiano quidem qui tum praesens aderat, nemo ne tantisper quidem cogitabat. Columbam tamen repente e sublimi delapsam capiti illius insedisisse narrant, quae Spiritus sancti qui olim sub columbae specie in Servatorem descenderat, imaginem referre videbatur. Quo spectaculo permotus populus ac divino Spiritu incitatus, summa cum alacritate uno consensu simul omnis exclamare cepit dignum esse: statimque comprehensum sacerdotali cathedrae imposuit. Per idem tempus mortuo Zebino Antiochenorum episcopo, subrogatus est Babylas. Alexandriae vero cum post mortem Demetrii, qui annos tres & quadraginta sacerdotio perfunctus fuerat, Heraclae ministerium suscepisset ecclesiae, scholam ad cives in fide instituendos obtinuit Dionysius, qui & ipse unus e discipulis fuerat Origenis.

Vide Niceph. l. 5. c. 26.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ΄.

Ὅσοι γινώσκουσιν Ὁριγηνῆς φοιτηταί.

Τὸ δὲ Ὁριγηνῆς ἐπὶ τῆς Καισαρείας τὰς σωθήσιν πρὸς τὸν λαόν, πολλοὶ ἀεθρήσαν, ἐ μόνον τῶν ἐπιχωρίων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ

CAPUT XXX.

Qui fuerint Origenis discipuli.

Interim dum Origenes apud Caesarem consueto docendi munere fungeretur, non solum regionis illius incolae, sed etiam plurimi ex remotissimis

Huc refert Niceph. c. 20. l. 5.

